

בש"פ 856/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 856/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופטת ח' סלוטקי) בעמ"ת
15.1.2018 19618-01-18

בשם המבקש: עו"ד שני פרג'ון

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג; פציעת בת זוג; איומים; הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם; והיזק בזדון. לצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים ובגדרה טענה כי נוכח העבירות המיוחסות לו, בתחום האלימות במשפחה, קמה בעניינו של המבקש חזקת מסוכנות וכי נסיבות ביצוע העבירה במקרה זה מעידות כי חלופת מעצר לא תסכון. בהחלטה מיום 27.11.2017 קבע בית משפט השלום באשקלון (כב' השופטת ע' חולתא) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום (לצד קשיים נקודתיים ביחס לחלק מהעדויות, שענינם יתברר בהליך העיקרי), ועילת מעצר. בצד האמור, ציין בית המשפט כי מדובר במקרה גבולי בכל הנוגע לאפשרות לבחון חלופת מעצר והחליט להורות על בחינת החלופה שהציע המבקש ובלבד שזו תבטיח פיקוח מלא אחר המבקש, את הרחקתו מהמתלוננת ומעדי התביעה, וקבלת טיפול רפואי סדיר.

2. בהמשך, הונחו לפני בית משפט השלום שני תסקירי מעצר בעניינו של המבקש (באחד מהם נבחנה גם האפשרות להורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני), ובהם לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר או להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בהחלטה מיום 8.1.2018 קבע בית המשפט כי בתסקיר השני לא נדונו הסוגיות שהיו טעונות השלמה וכי מטעם זה – ואחרים שפורטו – יש מקום לסטות בנסיבות העניין מהמלצת שירות המבחן ולהורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני ועל העמדת ערבויות כספיות משמעותיות לקיום תנאי המעצר. בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ח' סלוטקי) קיבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום. נקבע כי לא קיימת חולשה בתשתית הראייתית הלכאורית שהוצגה לצורך הוכחת המעשים המיוחסים למבקש בכתב האישום; וכי אין מקום לסטות מהמסקנות השליליות של שירות המבחן במקרה דנא, המבוססות הן על התרשמותו ממאפייני אישיותו של המבקש ומצבו הנפשי, מהתמכרותו לסמים, ומחוסר המוטיבציה לטיפול, הן על עמדתו בדבר החלופה שהוצעה, שאין בה כדי לצמצם את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהמבקש.
3. בבקשה שלפניי נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בהחלטתו להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים מאחורי סורג וברית, בנתון לכרסום בחומר הראיות, שעליו עמד בית משפט השלום. לטענת המבקש, הנתונים ששימשו את שירות המבחן לקביעת מסוכנותו של המבקש "עומדים על כרעי תרנגולת" ובפרט נטען כי מהימנותה של המתלוננת טעונה ברור בהליך העיקרי, ומשכך לא ניתן היה להסתמך על דברים שאמרה בתהליך הכנת תסקיר המעצר והערכת המסוכנות במסגרתו, כפי שנעשה בפועל. עוד נטען כי החלטת בית משפט השלום ניתנה לאחר שהתקיימו מספר דיונים מקיפים בעניינו של המבקש ועל בסיס, בין היתר, התרשמותו הבלתי אמצעית מהמפקחים שהוצעו, ומכאן שלא הייתה הצדקה להתערב בהחלטתו.
4. דין הבקשה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שעניינו מעצר לא מוקנה ערר בזכות אלא יש לפנות בבקשת רשות לערור לבית משפט זה (סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). בבקשות מעין אלו חלה אמת מידה מצמצמת, הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין מתן רשות ערעור לפני ערכאה שלישית בדין האזרחי והפלילי (ראו למשל בש"פ 6119/14 שרק' נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.9.2014); בש"פ 5233/13 אלאוף נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.7.2013)). היינו: על המבקש להראות כי עניינו מעורר סוגיה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. בצד האמור, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לסטות מהכלל האמור ולהעניק רשות לערור אף בהעדר שאלה עקרונית, אם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים אלה. בית המשפט המחוזי לא מצא לסטות ממסקנת שירות המבחן כי לא ניתן לצמצם את מסוכנותו של המבקש במתכונת שנבדקה (לרבות במעצר בפיקוח אלקטרוני). מסקנה זו התבססה בין היתר על הערכתו המקצועית של שירות המבחן כי המסוכנות הנשקפת מהמבקש גבוהה, וכן על התרשמותו כי המפקחים שהוצעו אינם מתאימים למשימת הפיקוח. לאחר שעיינתי בהחלטות הערכאות הקודמות, כמו גם בתסקירי המעצר, איני סבור כי טענות המבקש, המכוונות בעיקרן לנתונים שעליהם התבססו התסקירים, מגלות עילה למתן רשות לערור על רקע אמת המידה האמורה. גם קביעת בית המשפט המחוזי כי לא חל בעניינו כרסום ראייתי המצדיק סטייה מהמלצת שירות המבחן נטועה בנסיבות הפרטניות של המקרה ואינה מצדיקה ברור נוסף לפני בית משפט זה. עוד אוסיף כי העובדה שהערכאות הקודמות הגיעו לתוצאות שונות בעניין המבקש, אינה מצדיקה, כשלעצמה, מתן רשות לערור (ראו למשל בש"פ 6031/14 קרעוש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.9.2014)).

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ח (30.1.2018).

ש ו פ ט
